

Sygn. akt III UK 41/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania J. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o świadczenie rehabilitacyjne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 11 października 2013 r., sygn. akt VI Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 października 2013 r. Sąd Okręgowy w S. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego J.D. od wyroku Sądu Rejonowego w S. IX Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 maja 2012 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 30 kwietnia 2010 r. odmawiającej przyznania mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Okręgowy po uzupełnieniu materiału dowodowego uznał, że prawidłowe było stanowisko Sądu Rejonowego, iż ubezpieczony po 17 grudnia 2009 r. odzyskał zdolność do pracy dotychczas wykonywanej, a zatem nie spełniał łącznie wszystkich przesłanek niezbędnych do uzyskania świadczenia rehabilitacyjnego z art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r. Nr 77,

poz. 512 ze zm.). W ocenie Sądu Okręgowego, opinie powołanych w sprawie biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach odpowiadających zgłaszanym i rozpoznany schorzeniom ubezpieczonego, które zostały przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia, były uzasadnione, zaś ich ocena nie naruszała granic swobodnej sędziowskiej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.).

W skardze kasacyjnej ubezpieczony zarzucił naruszenie art. 278 §1 k.p.c. w związku z art. 290 §1 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dalszego dowodu z opinii instytutu naukowego, pomimo stwierdzenia przez biegłych opiniujących w sprawie, których opinie zostały w całości uznane jako prawidłowe, konieczności wydania takiej opinii, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności wymagających wiedzy specjalnej. Skarżący wniósł „o rozpoznanie skargi ze względu na jej oczywistą zasadność”, twierdząc, „iż z oczywistą zasadnością mamy do czynienia w przypadku, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący. Uzasadnienie zarzutów kasacyjnych zachowuje swoją aktualność dla celów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie przeprowadzenie dowodu, którego konieczność stwierdzają biegli opiniujący w sprawie jest oczywistym naruszeniem art. 278 § 1 kpc, co czyni skargę oczywiście uzasadnioną”. W konsekwencji, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wadliwa skarga kasacyjna nie mogła być przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, stanowi jeden z koniecznych konstrukcyjnych elementów skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wiąże się on przesłankami badanymi przez Sąd Najwyższy podczas rozważania przyjęcia lub odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w ramach tzw. „przedsądu”. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej wstępnej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby

jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być jakakolwiek (dowolna), ale konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurystycznej. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego takie twierdzenie. Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Samo twierdzenie skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ewidentnie nie potwierdzało takiej tezy. Wyjaśnienie okoliczności, o których mowa w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wymagałoby przecież dopuszczenia kolejnych opinii biegłych, a następnie kolejnej (ponownej) weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się na ogół i co do zasady spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz przekreśla tezę o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Ponadto i w szczególności skarżący był zatrudniony na stanowisku operatora maszyn pakujących, na którym nie był narażony „na skutki oddziaływania pola magnetycznego na organizm” lub chorobę „mikrofalową”, przeto nie było potrzeby prowadzenia dalszego, w tym „eksperymentalnego” postępowania dowodowego z opinii wyspecjalizowanego instytutu naukowo-badawczego na okoliczność niepozostającą w związku z ustaloną zdolnością do wykonywania ostatnio wykonywanej pracy, a zatem pozbawioną istotnego znaczenia dla prawidłowego osądu sprawy.

Niezależnie od tego należy wskazać, że ugruntowane jest w orzecznictwie stanowisko, że samo niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX 7607). Okoliczność, że opinie biegłych nie spełniały oczekiwań strony nie wystarcza ani nie uzasadnia prowadzenia dowodów z opinii innych biegłych, zwłaszcza gdy wcześniej wypowiadało się kilka kompetentnych i fachowym zespołów biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem

wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowych opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607; uzasadnienie wyroku z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000 nr 22, poz. 807; uzasadnienie wyroku z dnia 10 stycznia 2001 r., II CKN 639/99, LEX nr 53135).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.